تأثیر پلتفرم‌های آنلاین بر بازار هنر

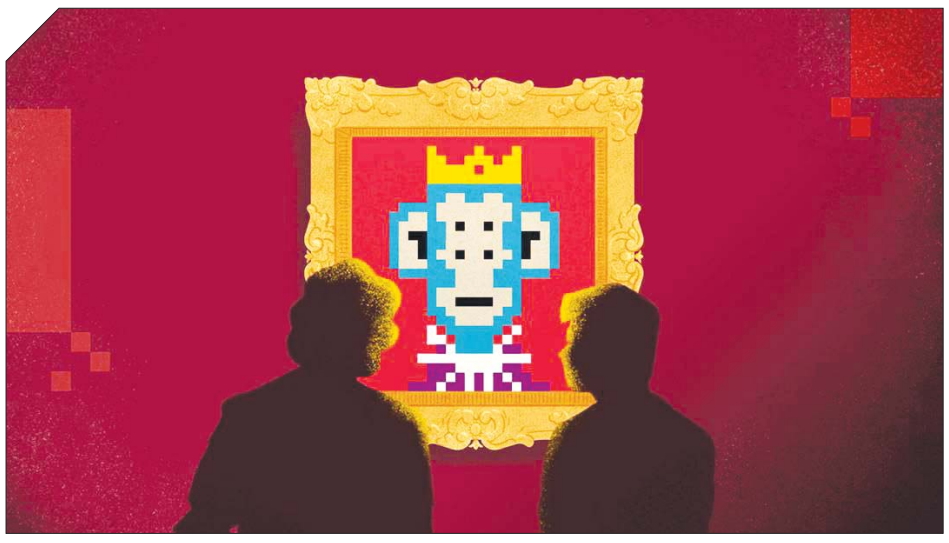

آزاده باقری، تیم پژوهشی آرتچارت: با شیوع کرونا بسیاری از کسب‌وکارها تلاش کردند محصولات و خدمات خود را بدون نیاز به مراجعه حضوری به فروش برسانند؛ این امر منجر به توجه بیشتر صاحبان این کسب‌وکارها به پلتفرم‌های آنلاین شد. در دنیای هنر بسیاری از هنرمندان وب‌سایت شخصی خود را راه‌اندازی کردند تا بتوانند با وجود بسته‌بودن گالری‌ها، آثار خود را به فروش برسانند. بسیاری از گالری‌ها اگر سایت نداشتند، ساختند و اگر سایت داشتند، سعی کردند آن را ارتقا دهند تا بتوانند در غیاب فروش حضوری، روی فروش آنلاین حساب کنند. حتی در این دوران شاهد این بودیم که موزه‌ها بازدیدهای مجازی را تدارک دیدند تا ارتباط مردم با موزه‌ها قطع نشود. همه اینها باعث جهش ناگهانی بازار آنلاین هنر شد؛ درواقع بازار هنر که سال‌ها در مقابل فروش آنلاین و مهاجرت آثار هنری از فضای فیزیکی به فضای مجازی از خود مقاومت نشان می‌داد، با قرارگرفتن در پاندمی مجبور به تن‌دادن به این تغییر شد.

محبوب‌ترین پلتفرم فروش آنلاین آثار هنری

ظهور همه‌گیری کرونا کاتالیزوری برای تغییر و نوآوری در کسب‌وکارهای هنری بود؛ آنها با اتخاذ استراتژی‌های دیجیتالی جدید مانند برگزاری نمایشگاه‌ها و حراج‌های آنلاین با شرایط همراه شدند اما پلتفرم‌های آنلاین محبوب‌تر واقع شدند. طبق گزارشی که هیسکاکس از نظرسنجی خود منتشر کرده است، ۸۹ درصد از شرکت‌کنندگان در این نظرسنجی، اینستاگرام را به‌عنوان محبوب‌ترین پلتفرم فروش معرفی کرده‌اند. این گزارش بیان می‌کند که از محبوبیت فیس‌بوک بسیار کاسته شده است. ۲۵درصد از شرکت‌کنندگان نیز یوتیوب را به‌عنوان پلتفرم مناسب برای تبلیغ و فروش آنلاین دانستند و احتمال رشد بیشتر آن را داده‌اند. این میزان محبوبیت با نوع پلتفرم و میزان راحتی در استفاده از آن در ارتباط است؛ به همین دلیل است که پلتفرم‌هایی که با گوشی تلفن همراه سازگارتر هستند، محبوبیت بیشتری پیدا کرده‌اند.

گوشی‌های تلفن همراه، تسهیلگر فروش آنلاین

طبق آخرین آمارها بیش از ۸۰ درصد کاربران از گوشی تلفن همراه به‌جای لپ‌تاپ، تبلت یا کامپیوتر برای کارهای آنلاین خود استفاده می‌کنند. این آمار از طرفی نشان‌دهنده ارتقای قابلیت گوشی‌های جدید و از طرف دیگر نشان‌دهنده تلاش فعالان حوزه دیجیتال برای سازگاری بهتر با محیط گوشی‌های تلفن همراه است. این امر موجب شده است انجام فرایند خرید و فروش آنلاین از طریق گوشی افزایش پیدا کند. طبق گزارش مذکور در سال ۲۰۲۱، خرید و فروش با گوشی تلفن همراه ۴۶ درصد از مبلغ فروش آنلاین بازار هنر را به خود اختصاص داده که در نسبت با سال‌های گذشته افزایش چشمگیری پیدا کرده است. مبلغ فروش آنلاین در بازار هنر در نیمه اول سال ۲۰۲۱، ۳.۱ میلیارد دلار بوده که در مقایسه با سال ۲۰۱۹ که این مبلغ تقریبا ۷۰۰ میلیون دلار بوده است، افزایش قابل‌توجهی داشته است. بنا بر این گزارش، به‌تدریج فاصله بین بازار هنر موبایلی (بازار هنری که خرید و فروش در آن از طریق موبایل صورت می‌گیرد) با بازار هنر آنلاین به‌صورت کلی، در حال کاهش است و در آینده‌ای نه‌چندان دور، بازار هنر موبایلی ۶۵ درصد از کل مبلغ بازار هنر آنلاین را به خود اختصاص خواهد داد.

چرا بعضی‌ها هنوز به خرید آنلاین آثار هنری نه می‌گویند؟

فرض کنید می‌خواهید برای منزل خود یک تابلو خریداری کنید، فارغ از دکوراتیوبودن یا نبودن، آیا حاضرید آن را آنلاین سفارش دهید؟ کسانی که به این پرسش پاسخ منفی داده‌اند، عوامل مختلفی را در دفاع از جواب خود ارائه کرده‌اند؛ عدم اعتماد و شناخت برند، عدم اطمینان از نحوه تأمین و تحویل کالا، عدم شفافیت در قیمت، تعجیل برای دریافت اثر، ناسازگاری با خرید موبایلی، ترس از پرداخت آنلاین و هجوم بیش از حد اطلاعات از مهم‌ترین عواملی بوده که این افراد ذکر کرده‌اند. بنابراین فعالان در بازار هنر آنلاین باید تلاش کنند تا میزان اثرگذاری این عوامل بر نظر مشتری را کاهش دهند. خوشبختانه پیشرفت تکنولوژی‌های دیجیتال و فضای رقابتی حاضر در این حوزه، در حال ارتقای گوش‌های تلفن همراه است و در راستای سازگاری محیط تلفن همراه با نیازهای روز کاربران که یکی از آنها همین خرید آنلاین است، به‌خوبی تلاش می‌کند. بااین‌حال برای سایر عوامل باید راهکارهای مشخصی یافت تا خریدار بتواند فرایند خرید آنلاین را به‌راحتی و به‌گونه‌ای طی کند که احتمال بازگشت و خرید مجدد او بالا برود.

آینده بازار هنر آنلاین چه خواهد شد؟

پیش‌بینی اینکه آینده بازار هنر آنلاین چگونه خواهد بود، بسیار مشکل است. برای مثال با ظهور ارزهای دیجیتال و NFT بازار هنر با اتفاقات غیرقابل پیش‌بینی‌ای روبه‌رو شد و ممکن است این غافلگیری‌ها همچنان ادامه‌دار باشند. بااین‌حال پیش‌بینی‌های گوناگونی درباره بازار هنر آنلاین وجود دارد؛ افراد حاضر در نظرسنجی عنوان کرده‌اند که به نظرشان اینستاگرام پلتفرم غالب این بازار باقی خواهد ماند. در این میان ۲۶ درصد لینکدین و ۱۰ درصد تیک‌تاک را به‌عنوان رسانه‌های اجتماعی مهم که در ارتباط با اهداف هنری‌اند، عنوان کرده‌اند و احتمال داده‌اند که کاربران در چند سال آینده از این دو پلتفرم بیشتر بهره ببرند. فارغ از رسانه‌های اجتماعی، با پیشرفت تکنولوژی‌های هوش مصنوعی (AI) و واقعیت مجازی (VR) قطعا دچار تحولاتی در اکثر حوزه‌ها خواهیم بود که بازار هنر آنلاین را نیز دربر می‌گیرد. شاید فعالیت بعدی فعالان در بازار هنر آنلاین، تبلیغ در راستای فروش تابلوهای مجازی برای املاک مجازی کاربران در دنیاهایی که تنها با عینک‌زدن می‌توان واردشان شد، باشد.

---

۱۰ هنرمندی که هنر معاصر چین را نمایندگی می‌کنند

از طراحی «بربی.ام.و» تا نردبان ۵۰۰ متری

سَم گَسکین، ترجمه: حسام محجوب: مبارزه «آی وی‌وی» با سانسور دولتی در چین، مطالعه بر روی ساختمان‌های ساخته‌شده با مصالح نامرغوب، ساخت اثری بر مبنای دوران بازداشتش و همچنین تسلط بر فعالیت در شبکه‌های اجتماعی نظیر توییتر و اینستاگرام باعث شد تا نام این هنرمند در بیرون از چین مطرح شود؛ اما در خود کشور چین او آن‌چنان که بیرون از چین مورد توجه است، شهرت ندارد و حتی به‌سختی می‌توان کسانی را یافت که به آثارش علاقه‌مند بوده یا ستایشگرش باشند. در حالی که هنر آی بیشتر بر پایه موضوعاتی مثل مشکلات پناه‌جویان بنا شده که بیرون از چین مورد توجه است، هنرمندان دیگری در خود کشور چین زندگی می‌کنند که با مهارت‌هایی که به شعبده‌بازی شبیه است، هم‌زمان هم عطش گالری‌های هنری و نهادهای هنری بین‌المللی را فرونشانده‌اند و هم سازوکار ممیزی در چین را راضی نگه داشته‌اند و از این‌رو نقش مهمی در شکل‌گیری هنر معاصر این کشور ایفا کرده‌اند. در اینجا به سراغ ۱۰ هنرمندی می‌رویم که در طول چند دهه دورنمای هنر معاصر چین را برپا کرده و تأثیرشان را تا به امروز هم حفظ کرده‌اند. هرچند این فهرست تحت سیطره مردان است و سیئو فِی تنها هنرمند زن در میان آنهاست، اما میائو یِن که در آثارش از فناوری‌های نوین به تکرار استفاده کرده و لو یان را می‌توان دو هنرمند زن جوان‌تری نامید که بر نسل جدید هنرمندان چین تأثیر گذاشته‌اند.

۱-شیائو جیجیه (متولد ۱۹۶۹ در ژانگ‌ژو، محل کنونی زندگی و کار: پکن و هانگ‌ژو)

شیائو جیجیه نمی‌خوابد و اگر خسته شود نهایتا چرتی می‌زند. او در طول سال ۲۰۱۷ مجموعه‌ای عظیم از آثار هنری را برای نمایشگاه پژوهشی موزه گوگنهایم با عنوان «هنر و چین بعد از سال ۱۹۸۹» آماده کرد که ابتدا در غرفه چین در دوسالانه ونیز سال ۲۰۱۷ رونمایی شد و سپس در مدرسه هنرهای تجربی در مؤسسه مرکزی هنرهای زیبا (م.م.ه.ز) در پکن به نمایش درآمد. او همچنین نقش مهمی در پایه‌گذاری موزه ملی هنرهای معاصر چین با عنوان ایستگاه قدرت هنر (The Power Station of Art) در شانگهای داشت و نمایشگاه افتتاحیه این مرکز را که همان نخستین دوره دوسالانه شانگهای در سال ۲۰۱۲ بود، کیوریت کرد و نام انگلیسی این مؤسسه را بر وزن موزه هنرهای مدرن نیویورک که به موما شهرت دارد، پیشنهاد داد. شیائو جیجیه تقریبا از تمامی وجوه هنر در قالب شیوه‌ای که خود «هنر تام» (Total Art) می‌نامد بهره می‌برد؛ ازجمله خوش‌نویسی مفهومی در اثری چون «نوشتن هزارباره «پیشگفتاری بر غرفه ارکیده»» (۱۹۹۰- ۱۹۹۵) تا پژوهش بر روی پل نانجینگ که به‌خاطر کسانی که از بالایش اقدام به خودکشی کرده‌اند، بدنام است. بخش عمده‌ای از کارش شامل طراحی نقشه‌هایی برای ایده‌پردازی است؛ این شکل کار را می‌توان یکی از معدود شیوه‌های کاری او در نظر گرفت که به او امکان می‌دهد تا تراوشات ذهنی‌اش را تصویر کند.

۲-هؤانگ یونگ پینگ (متولد ۱۹۵۴ در شامن، محل کنونی زندگی و کار: پاریس)

هؤانگ یونگ پینگ، مسن‌ترین چهره در این فهرست و هنرمندی است که بیش از هر هنرمند چینی دیگری در خارج از این کشور زندگی و کار کرده اما در تمام طول این سال‌ها هیچ‌گاه از شکل‌دادن به موج‌های جدید در هنر معاصر چین خسته نشده است. یکی از آثارش با عنوان «تماشاخانه جهان» (۱۹۹۳) که شامل نبردی به شیوه بازی کامپیوتری «نبرد سلطنتی» بین دوزیست‌ها و حشرات بود، در موزه گوگنهایم جنجال آفرید. در این نمایش از تماشاگران خواسته می‌شد تا ظروف حاوی دوزیستان و حشرات را دوباره پر کنند. بعد از اعتراض حامیان حقوق حیوانات که این اثر را ناقض حقوق حیوانات می‌خواندند ،موزه اثر را از نمایشگاه حذف کرد، اما همین اتفاق باعث شد تا توجه بیشتری معطوف این کار شود و بر موفقیتش در نمایش آشوب و بی‌رحمی زندگی تأکید شود. او جزء نخستین گروه هنرمندانی بود که بعد از انقلاب فرهنگی در چین از آکادمی هنر ژِژانگ (که امروزه به‌نام آکادمی هنر چین شناخته می‌شود) فارغ‌التحصیل شد. بعد از اینکه نتوانست نسخه‌ای از کتاب «گفت‌وگوی پیِر کابان با مارسل دوشان» (۱۹۷۱) را خریداری کند، ترجمه چینی این کتاب را فراهم کرد و نزد دوستانش در شهر شامن در استان فوجیه برگشت و به کمک آنها دادای شامن را بر مبانی افکار مارسل دوشان و باورهای چِن بودیسم بنیان گذاشت. بعد از نمایش جاه‌طلبانه‌اش با عنوان «جادوگر زمین» که به سال ۱۹۸۹ در مرکز ژرژ پمپیدو در پاریس برگزار شد، به این شهر نقل مکان کرد و در سال ۱۹۹۹ در غرفه فرانسه در دوسالانه ونیز حاضر شد. جایگاه او در هنر چین فراتر از تصور است و معمولا از اشیا یافته یا حیوانات استفاده می‌کند تا جامعه معاصر را تصویر کند.

۳-یان فِدونگ (متولد ۱۹۷۱ در پکن، محل کنونی کار و زندگی: شانگهای)

شاید بتوان از ژانگ پیلی، مدیر کنونی موزه اُکات در شانگهای، به‌عنوان پدرخوانده هنر ویدئوی چین نام برد ولی در حال حاضر یان فِدونگ پیش‌روترین هنرمند در این عرصه است. اگر ویدئوهای اولیه ژانگ ثبت پرمشقت و دشوار پرفورمنس‌هایی بودند که نماهایش به‌سختی به هم پیوند می‌خوردند تا محصول نهایی چیزی شبیه به آینه‌ای بندزده به نظر برسد، آثار یان، ویدئوهای مجلل چندکانال‌ای است که خط روایی کم‌اهمیتی دارند اما در عوض بسیار سینمایی به نظر می‌رسند و با تعداد عوامل پشت صحنه فراوان و با صحنه‌ها، لباس‌ها و چهره‌پردازی‌های دقیق ساخته می‌شوند. برخلاف دوره اولیه کاری‌اش که بیشتر بر یک زیبایی‌شناسی کمینه‌گرا استوار بود، در سال‌های اخیر فِدونگ بیشتر سراغ زیبایی‌شناسی عصر طلایی شانگهای رفته است؛ دوره‌ای که موسیقی جَز به شیوه بین‌المللی و با تأکید بر لذایذ زندگی بعد از انقلاب کمونیستی چین پا گرفت. مجموعه ویدئویی‌های پنج‌قسمتی او با عنوان «هفت روشنفکر در جنگل بامبو» (۲۰۰۳ - ۲۰۰۷) که بر روی فیلم سی‌وپنج میلی‌متری سیاه‌وسفید فیلم‌برداری شد، به حکمای هفت‌گانه افسانه‌ای اشاره دارد؛ گروهی از فرزانگان آیین دائو در قرن سوم میلادی.

• نردبانی به سوی آسمان، کا گویی جیانگ

اشاره او تعبیری از دوران معاصر و نقش نسل جدید است که می‌کوشند تا در چین مدرن نقش ایفا کنند.

یان به عنوان عکاس هم شهرت دارد و معمولا همان موضوعاتی را در عکس‌هایش به نمایش می‌گذارد که در ویدئوهایش به تصویر درآمده‌اند. از میان عکس‌های مشهور دوره متقدمش می‌توان به اثر سه‌لتی «نخستین روشنفکر» (۲۰۰۰) اشاره کرد که اهل کسب‌وکاری را با ظاهری کتک‌خورده و خونین به نمایش می‌گذارد که چمدانی در یک دست دارد و پاره آجری را با حالتی تهدیدآمیز در دست دیگرش گرفته.

۴-تسن فنجی (متولد ۱۹۶۴ در ووهان، محل کنونی کار و زندگی: پکن)

کمتر هنرمند چینی را می‌توان سراغ گرفت که به اندازه تسن فنجی در حراجی‌ها حضور داشته باشد. او عضوی از جنبش واقع‌گرایی بدبینانه است که در اوایل دهه ۱۹۹۰ در شهر پکن شکل گرفت. چهره‌های مضطرب آدم‌ها در آثار او شبیه دیگر هنرمندان این جریان نظیر یو مینجین، ژانگ زیاگِنگ و فانگ لیجون به وضعیت اجتماعی-سیاسی چین در قالب طنزآمیز و کنایی اشاره می‌کنند. در نقاشی به‌شدت تحت‌تأثیر آثار فرانسیس بیکن، ویلم دکونینگ و ماکس بِکمان است. تسن در سال‌های اخیر مسیر آثارش را به شکلی عجیب تغییر داده است و از نقاشی چهره‌هایی که انگار نقاب بر چهره دارند به تصویرکردن دورنماهایی به تأسی از سنت دوران امپراتوری خاندان‌های وِ شمالی، سونگ و یوآن می‌پردازد و سپس منظره را با لایه‌ای از سرخس‌های درهم‌پیچیده می‌پوشاند. او همچنین تکنیک‌های تجربی نظیر شیوه دو قلم‌مو را نیز می‌آزماید و دو قلم‌مو را در دو دستش می‌گیرد؛ دست بر روی یک قلم‌مو کنترل دارد ولی قلم‌موی دوم صرفا ضرباتی بی‌هدف را بر روی بوم ثبت می‌کند. این استفاده او از فعالیت ناخودآگاه دست برای او تعبیری از وضعیت توسعه نامتوازن و ناپیوسته چین در ۲۰ ساله گذشته است.

۵-سوشِن (متولد ۱۹۷۷ در شانگهای، محل کنونی کار و زندگی: شانگهای)

آثار او را کنایه‌آمیزترین آثار هنر معاصر در چین می‌خوانند؛ چون او همه‌چیز را ازجمله هویتش، کشورش و صنعت هنر معاصر را به پرسش می‌گیرد. ماکیومنتری مشهور او، ساخته سال ۲۰۰۵ با عنوان «۸۸۴۸: ۱.۸۶» درباره تصرف ۱.۸۶ متر بالای قله اورست و انتقال آن به شانگهای است. این اثر کنایه‌ای به سیاست واقع‌گرایانه دول بزرگ جهانی تعبیر شد. شِن در سال ۲۰۰۹ «شرکت خلاقیت هنری» را بنا کرد و به این ترتیب هویت هنرمندانه‌اش را ذیل عنوان مدیرعامل و سازنده آثار هنری (که خود محصولات هنری می‌خواند) قرار داد که به‌نوعی کالایی‌شدن هنر را ستایش می‌کرد. به عنوان مثال او مجموعه نقاشی‌های پرشکوه خود بر پایه خط با عنوان «زیر بهشت» (۱۸ - ۲۰۱۴) را به‌صورت مترمربعی می‌فروخت و در نمایشگاه نسخه‌های مختلفی از یک اثر را در کنار هم عرضه می‌کرد تا سنت مرسوم تک‌نسخه‌بودن اثر هنری را زیر پا بگذارد. شِن انزجاری سرخوشانه از افرادی دارد که در گالری‌ها اصرار بر عکس‌گرفتن دارند و در مجموعه «منبع نور» (۲۰۱۳) نور کورکننده فلاش دوربین‌ها را طوری نقاشی کرده که بخش‌های اصلی نقاشی‌ها را محو کرده‌اند. همچنین در چیدمان «فوکوس» (۲۰۱۶) عدسی دوربین‌ها شبیه به نوک نیزه به نظر می‌رسند. آثاری که او با تلفیق فرهنگ‌های مختلف آفریده درخشانند مثل «مجسمه کلاسیک اروپایی هزار مرد جنگی» (۲۰۱۴) که پیکره‌های چند دست‌وپایی مرسوم در سنت بودا را بر اساس آموزه‌های مجسمه‌سازی غربی ساخته است.

۶-لوشیادونگ (متولد ۱۹۶۳ در لیانینگ، محل کنونی کار و زندگی: پکن)

لو شیادونگ را شاید بتوان بهترین نقاش زنده چین نامید که نشان می‌دهد این هنر همچنان در چین زنده است. او که هم در فضای باز کار می‌کند و هم از عکس برای نقاشی‌کردن بهره می‌برد، آثارش را با لایه‌های غلیظ رنگ‌ماده نقاشی کرده و سلیقه‌ای بی‌نقص در انتخاب رنگ‌ها دارد و مستقیما زندگی روزمره را نقاشی می‌کند. سبکش را متأثر از لوسین فروید می‌دانند ولی لو معمولا مردم معمولی (lao bai xing) را نقاشی می‌کند؛ آدم‌هایی با لباس‌های کهنه و از مد افتاده که زیر نورهای شدید لامپ‌های مهتابی و در برابر آسمانی گرفته و ساختمان‌های نیمه‌کاره یا مخروبه به تصویر کشیده می‌شوند. تعبیر شخصی لو از رئالیسم سوسیالیستی -نقاشی‌کردن مردم آن‌چنان که واقعا هستند- در نقطه مقابل تعبیر رهبر فقید انقلاب چین یعنی مائو تسه‌دونگ قرار دارد که هنرمندان را به خلق تصاویری آرمانی تشویق می‌کرد که ایدئولوژی دولتی را تبلیغ کرده و به کار پروپاگاندا بیایند. آثار لو محدوده‌ای به‌مراتب وسیع‌تر را شامل می‌شوند و استواری آدم‌های معمولی در مقابل تغییرات مهیب و گسترده سیاسی و اجتماعی را نمایش می‌دهد. لو مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشدش را از دانشگاه مرکزی هنرهای زیبا (CAFA) دریافت کرده است و هم‌اکنون در این دانشگاه تدریس می‌کند.

۷-سیائوفِی (متولد ۱۹۷۸ در گوان‌جو، محل کنونی کار و زندگی: پکن)

سیائو فِی جوان‌ترین و تنها هنرمند چینی است که از طرف کارخانه «بی‌ام‌و» استخدام شد تا مدلی را برای این خودروساز مشهور طراحی کند؛ کاری بی‌روح و مبتنی بر سفارش. اما او در سال ۲۰۱۷ به‌شکلی شخصی با این سفارش برخورد کرد که داستانش شنیدنی است. او به قوطی‌های رنگش دست هم نزد و در عوض طراحی‌اش را طوری به انجام رساند که صرفا از طریق اپلیکیشن واقعیت افزوده قابل مشاهده بود. این کار شیوه‌ای تکراری در آثار سیائو فِی به حساب می‌آید که پیش‌تر و در اثر شهر آر.ام.بی (۲۰۰۸ - ۲۰۱۱) ابرشهری سیرک‌مانند را با کمک وب‌سایت زندگی دیگر ساخته بود. اثری کنایی که به شهرهای ثروتمند شرق چین اشاره داشت. او همچنین در اثر ویدئو و عکاسی‌اش با عنوان «آرمان‌شهر کی؟» (۲۰۰۶) به تفاوت میان زندگی واقعی و مجازی مردم اشاره دارد که در آن از کارگران کارخانه‌ها خواسته بود تا در نقش چهره‌های فضا مجازی باله برقصند یا گیتار بنوازند و از طرف دیگر در «کاس‌پلی‌ها» (۲۰۰۴) از کسانی که لباس شخصیت‌های فانتزی را می‌پوشند در پس‌زمینه کارخانه‌ها در منطقه صنعتی جنوب چین عکاسی کرده بود. سیائو به‌خوبی در برابر سیاست‌های سلطه‌جویانه چین در حوزه فناوری دیجیتال موضع گرفته و نظام رتبه‌بندی اجتماعی شهروندان و نقش تجارت الکترونیکی فراگیر و ظالمانه این کشور را مورد انتقاد قرار می‌دهد.

۸-ژانگ هؤانگ (متولد ۱۹۶۵ در آنیانگ، محل کنونی کار و زندگی: شانگهای و نیویورک)

ژانگ هؤانگ یکی از رادیکال‌ترین هنرمندان معاصر به حساب می‌آید. او پس از آنکه در سال ۱۹۹۳ از دانشگاه مرکزی هنرهای زیبا فارغ‌التحصیل شد، در شکل‌گیری جنبش روستای شرقی نقش داشت؛ گروهی که نمایشگاه‌های تحریک‌کننده برگزار می‌کردند که عمدتا به دست پلیس تعطیل می‌شد. در نمایش «۱۲ مترمربع» (۱۹۹۴)، او بر بدن برهنه‌اش روغن ماهی و عسل مالید و نمایش را در یک آبریزگاه عمومی برگزار کرد. در حین نمایش مگس تمامی بدنش را پوشاند. به تعبیر او این نمایش اعتراض به فقر فزاینده‌ای بود که کشور را فرا گرفته بود. اگرچه این اثر آزاردهنده بود اما دیگر آثار این هنرمند شکوهمند و عالی بودند. در سال ۱۹۹۵ او و ۹ هنرمند دیگر بر فراز قله کوهی بر روی پیکرهای یکدیگر دراز کشیدند تا «یک متر بر ارتفاع کوهی بدون نام بیفزایند» که اشاره به تغییر جهان بدون زحمت بود. سایر اجراهای او هم همین‌قدر جنجالی بودند؛ او بارها کوشید تا موزه‌ها را تعطیل کند یا لباسی را از تکه‌های گوشت ساخت (سال‌های پیش از آنکه لیدی گاگا این کار را بکند) و به دوسالانه ویتنی در سال ۲۰۰۲ فرستاد که اشاره‌ای به نقش آمریکا در سازوکار قدرت جهان و نقش این کشور در ایجاد وحشت بود. ژانگ از آن زمان پرفورمنس را رها کرده و سراغ خلق آثار نقاشی با خاکستر بخورهایی رفته که از معابد جمع می‌کند. همچنین از متخصصان تاکسیدرمی کمک گرفته تا مجسمه بودا را با پوست گاو بسازد و مجسمه‌های بزرگی از بودا را با مس ساخته و سپس اندام‌های مجسمه را به شکل اتفاقی مجددا سر هم کرده تا اشاره‌ای به نابودی و تخریب مجسمه‌های بودا در شرق آسیا باشد.

۹-شوبینگ (متولد ۱۹۵۵ در چان‌کینگ، محل کنونی کار و زندگی: پکن)

مک آرتور اعتقاد دارد شو بینگ که در رشته چاپ آموزش دیده، بزرگ‌ترین هنرمندی است که با زبان در آثارش کار کرده است. یکی از مشهورترین آثار این هنرمند «کتابی از آسمان» (۱۳۸۷ - ۱۹۹۱) است؛ اثری جسور است که از چهار هزار علامت در زبان تصویری کهن چینی بهره برده که امروزه دیگر در این زبان کاربرد ندارند. این اثر تغییر ناگهانی فرهنگ کهن چین به‌سادگی بعد از دهه ۱۹۴۰ را به نمایش می‌گذاشت. او همچنین یک زبان واسط هم اختراع کرده است که شبیه زبان اسپرانتو در آسیای شرقی است و کلمات انگلیسی را به شکل زبان تصویری کهن چینی بازنویسی کرده. بعدتر او «کتابی از زمین: از سر تا ته» (۲۰۱۲) را اجرا کرد؛ متنی پیچیده که صرفا از ایموجی‌ها و نشانه‌های زندگی شهری ساخته شده بود. از دیگر کارهای مهم او می‌توان به «پروژه تنباکو» (۱۹۹۹ تاکنون) اشاره کرد. در این چیدمان پوست ببری را شاهد هستیم که از ترکیب ۵۰۰ هزار سیگار ساخت شده است، چنانچه تنها فیلتر نارنجی برخی از سیگارها یا کاغذ سفید دیگر سیگارها به چشم می‌خورند. پدر شو بر اثر سرطان ریه درگذشت، پس این اثر را به‌سختی می‌توان «متشکرم از اینکه سیگار می‌کشید» خواند. اثر فوق را بیشتر اشاره‌ای به وضعیت استعمال دخانیات در چین تعبیر کرده‌اند، همچنان که این اثر نسبتی هم با زبان دارد و زبان را مانند نوعی از مناسک یا آیین جمعی تعبیر می‌کند.

۱۰-کا گویی جیانگ (متولد ۱۹۵۷ در گوان‌ژو، محل کنونی کار و زندگی: نیویورک)

پرطمطراق‌ترین هنرمند حال حاضر چین که برای جهان هنر زیادی بزرگ است و نتفلیکس مستندی با عنوان «نردبان آسمان: هنر کا گویی جیانگ» نیز درباره‌اش ساخته است که در سال ۲۰۱۶ به نمایش درآمد؛ اندکی بعد از اینکه ویدئویی از یکی از آثارش بر روی اینترنت به شکل غیرقانونی منتشر و در دو روز ۳۰ میلیون بار دیده شد. بعد از چندین تلاش ناکام او «نردبان آسمان» را در سال ۲۰۱۵ به شکل زیرزمینی و بدون اخذ مجوزهای لازم از مقامات دولتی چین اجرا کرد؛ نردبانی به ارتفاع ۵۰۰ متر از مواد محترقه که به کمک یک بالن هلیومی در هوا معلق نگه داشته می‌شد. او بعد از پایان کار از ترس بازخواست‌های دولتی به‌سرعت کشور را ترک کرد. علاوه بر سروصدا او متهم است که در ۲۰۰۸ برای نمایشگاه انفرادی‌اش در موزه گوگنهایم از چراغ‌های نئونی استفاده کرده که منجر به آتش‌گرفتن چند ماشین شده‌اند. همچنین گفته می‌شود در نمایشگاهش در موزه ملی هنرهای معاصر چین در سال ۲۰۱۴ از چهار قایق مواد محترقه در روز افتتاحیه استفاده کرده است. کا نمایشگاه افتتاحیه موفق موزه هنر راک‌باند در شانگهای با عنوان «داوینچی‌های روستانشین» را نیز برپا کرده است. این نمایشگاه آثار عجیب و غریبی را به نمایش گذاشته بود که تعمیرکاران خرده‌پا در سراسر چین هر روز می‌سازند و چیزهای مختلفی مثل بشقاب‌های پرنده تا ربات‌ها را شامل می‌شود. بعد از بازگشت ژان هؤانگ و ژو بینگ به چین، کا به زندگی در نیویورک ادامه داد. او در این مورد که هنر چین چگونه در داخل و خارج از این کشور درک شده، احساسی دوگانه دارد.

آگهی برگزاری مجمع عمومی عادی (نوبت اول)
انجمن صنفی کارگری کارگردانان سینمای مستند استان تهران

انجمن صنفی کارگردانان سینمای مستند

از تمامی اعضای گرامی انجمن صنفی مذکور دعوت می‌شود در روز شنبه مورخ ۱۴۰۲/۲/۳۰ ساعت ۱۱ در محل خانه سینما (خیابان بهار جنوبی، خیابان سمنان، پلاک ۲۹) حضور به‌هم رسانند.

دستور جلسه مجمع:

- گزارش عملکرد هیئت‌مدیره
- گزارش خزانه‌دار
- گزارش بازرس
- افزایش میزان حق ورودی و حق عضویت سالانه به استناد بند ۱۱ ماده ۱۳ اساسنامه
- تغییر نحوه اطلاع‌رسانی به اعضا در خصوص دعوت به مجمع عمومی به استناد بند ۵ ماده ۱۳ اساسنامه
- برگزاری انتخاب بازرس اصلی و علی‌البدل
- برگزاری انتخاب عضو علی‌البدل هیئت‌مدیره

هیئت‌مدیره انجمن صنفی کارگری کارگردانان سینمای مستند